

A^{Baronian}

Rue Isidore Verheyden 2 B 1050 Bruxelles T 32 2 512 92 95 F 32 2 512 71 08
Tuesday > Saturday – 12:00 > 6:00 pm
info@albertbaronian.com - www.albertbaronian.com

Persbericht

**«NON. J’AI CHANGÉ D’AVIS. J’AI ENVIE D’ALLER À
HAMBOURG COMME DANS LA CHANSON D’ÉDITH
PIAF.»**, Mekhitar Garabedian

Tentoonstelling van 12 januari tot 16 februari 2019
Opening zaterdag 12 januari, van 12 tot 19u

Één van ons

Ze vertelt. Dat hij een deel van zijn collectie heeft geschonken aan Huis van Alijn, het museum van het dagelijkse leven in Gent. Dat enkele werken na zijn tentoonstelling in SMAK – het museum voor actuele kunst in Gent – werden opgenomen in de collectie. Om maar te zeggen dat hij helemaal ingeburgerd is in zijn stad, waar hij ook een nieuwe generatie kunstenaars opleidt aan de Academie voor Schone Kunsten. Dat hij daar ook onderzoeker is. Postdoctoraal. Dat ze fier mag zijn op wat hij heeft bereikt.

Ze vertelt. Hoe trots ze was met zijn boek. Al die woorden. Al die voetnoten. Al die ideeën. Over de terugkeer van het verleden. Over het belang om een kunstwerk *niet* te verstaan. Over kunst als het onuitdrukken van het uitdrukbare (“to unexpress the expressable” in de woorden van Anthony Huberman, en in zijn taal, want het boek is in het Engels) (en eigenlijk: “inexprimer l’exprimable”, want het oorspronkelijke citaat komt natuurlijk van Roland Barthes).

Ze vertelt. Hij is daarmee opgegroeid, met al die talen, van kleins af aan. Het zijn de talen van de familie: Nederlands, Frans, Engels, Arabisch, Armeens. Daar komen al die woorden vandaan. Al die begrippen en onbegrippen. Al die beelden als onuitgedrukte uitdrukkingen. Het begint met het spreken in de taal van een ander en eindigt met het spreken in de woorden van een ander. Geleende identiteit noemt hij dat.

Ze vindt het allemaal normaal. De hele wereld kwam bij hen thuis. Allemaal familie. Één keer trokken ze samen naar Beiroet om haar herinneringen te fotograferen. Maar Hamburg, “comme dans la chanson d’Edith Piaf”? Dat herinnert ze zich niet. Dat is dan toch maar een beeld.

En toch blijven er dingen die ze niet begrijpt. Waarom hij altijd weer bij haar terugkeert voor zijn werk. Misschien is zijn atelier te dichtbij. Misschien is dat toch niet zo gezond. Waarom trekt hij de wereld niet in? Zoals alle grote kunstenaars?

Wat is er zo bijzonder aan het fotograferen van de keukentafel? Van de salontafel? Of van de vaat, godbetert! Waar zit het onuitgedrukte in die beelden?

Ze weet het wel. Hij heeft het al zo dikwijls uitgelegd. Het gaat over het onalledaagse in het alledaagse. Het vreemde. Wat je blijft achtervolgen. Hij haalt er Franse filosofen bij. Derrida, die de stap zet van ontologie (zijnsleer) naar hantologie (van 'hanter': wat je niet met rust laat, als een spook). Ze kent het ondertussen wel. Die kleine handelingen die deel zijn van haar lichaam, van een familie die ze zelfs nooit heeft gekend. Die herinneringen die de hare werden. 'Post-memory' heet dat in de filosofie.

Ze wil het allemaal wel begrijpen. En ze doet dat ook. Maar soms had ze gewild dat hij, zoals elke jongeman, doet wat jongemannen doen. Samen de garage in. De straat op. Hij deed het ooit met zijn band, genoemd naar die Amerikaanse skatester: Steamer en nog iets. Er zijn kunstenaars die daar een carrière op bouwen, op skaten. Het buitengewone tonen in het alledaagse. Maar wat er zo buitengewoon is aan die afwas?

Ze neemt het graag zoals het is. Heel gewoon. Hij is één van ons, zegt ze dan.

- Pieter Van Bogaert

Mekhitar Garabedian (geboren in 1977, Aleppo, Syrië) leeft en werkt in Gent, België.

Mekhitar Garabedian maakt gebruik van diverse media zoals tekeningen, video, fotografie en installaties. Zijn werk vertrekt vaak vanuit zijn ervaring als migrant en speelt in op de humor en poëtische kwaliteiten die hij vindt tussen talen, culturen en geschiedenissen. Net zoals zijn 'diasporische' identiteit gelaagd is, zo echoot zijn werk met een veelheid aan referenties uit literatuur, muziek, filosofie en beeldende kunst. Garabedian is momenteel verbonden aan KASK/School of Arts, Gent, als postdoctoraal onderzoeker.

Garabedian had solotentoonstellingen te Bozar, Centre of Fine Arts, Brussels, 2015, S.M.A.K., Ghent, 2011, KIOSK, Ghent, 2010. Zijn werk werd getoond tijdens groepstentoonstellingen als: Shaping Light – curated by Albert Baronian Fondation CAB Brussels, Art and Alphabet, Hamburger Kunsthalle, 2017, The Absent Museum, Wiels, 2017, Kum Kapi, Gulbenkian Museum, 2016, Armenity/Hayoutioun, National Pavilion of The Republic of Armenia, Venice Biennale 2015, Between the Pessimism of the Intellect and the Optimism of the Will, Thessaloniki Biennale 2015, Here and Elsewhere, New Museum, 2014.